

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟ

Τὰ θύσσινα και τὰ κεράσια τάφαγαν τὰ πουλιά...

Ἡ κοκκώνα Μυρσινιώ κατέβηκε νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα γιὰ τὸ μικροῦ ξενητεμένο τὸ παιδάκι της. Ὁ Νικηφόρος, ὁ ἀντικερυνὸς «διαφοροπώλης» και γραφεὺς τῆς γειτονιάς, ἔπαυσε στὶς περιστάσεις αὐτὲς μὰ γκρινιάρια πέννα, ποὺ διαρκῶς μελάνωνε, γρατσούνιζε κ' ἔσχιζε τὸ χαρτί, και παρῆτασε πάνω σ' αὐτὸ τὰ

κατασπυλάγματα τῆς τετραετοῦς σχολικῆς παιδείας του.

Ἡ Μυρσινιώ, πρὶν κατέβῃ, ἔφραξε στὸν καθρέφτη μιὰ πεταχτὴ ματιά και βγῆκε στὸ πεζοδῆλι γιὰ νὰ καττάξῃ ἂν ὁ Νικηφόρος ἦταν μονάχος κ' εἰκόμορος.

Ἡ κοκκώνα Μυρσινιώ κατέβηκε νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα...

ματῶς του τὸ χαρτί, ἀφίνοντας πάνω του τὶς μεγάλες λαδομένες δαχτυλάδες του.

Τὸ γράμμα ἦταν ἕνας πόνος μητρικὸς γιὰ τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀουσία... Γιὰ νὰ φύγῃ μακριὰ, λέρα ἀπ' τῆς μανοῦλας του τὰ χάρδια, στὴν ἔρημη, τὴ στερημένην ἔσκητιά, ποὺ τὸ νερὸ εἶνε μικρὸ σὰν τὸ δάκρυ κ' ὁ ἥλιος ἀραχνὸς σὰν ἀπλάτω κατῆλι!...

— Ἐτοὶ θὰ σοβοθῇ ἕνα πρωὶ πίσω και δὲν θὰ τὸν γνωρίζῃς, τὴν διέκοψε ὁ Νικηφόρος.

— Δὲν ἔκαμες, Νικηφόρε μου, παιδιὰ γιὰ νὰ νοιώσῃς κ' ἐσὺ τὸν πόνο τοῦ γονιοῦ!... μεξοκλάμῃς ἡ κοκκώνα Μυρσινιώ.

Καὶ τὸ γράμμα ἐξακολούθησε:

«Γιὰ νὰ φύγῃς, γνιέ μου; Γιὰ νὰ φύγῃς, γνιέ μου; Γιὰ νὰ φύγῃς, γνιέ μου; καὶ τὴν Κερασώ, τὴ μικρὴ τὴν ἀδελφὴ σου, ποὺ κάθε βράδυ περὶται ἀπ' τὸν ὕπνο της και σ' ἀποζητάει, φωνάζοντας τ' ὄνομά σου ὄνυατά, ψωμί και κρεμμύδι νῆτραγες, γνιόνα μου, θάταν καλύτερα...»

— Κάλις ἀγάς παρὰ σκαφτιαῖς, διέκοψε πάλι ὁ Νικηφόρος, χώνοντας τὴν ἄκρη τοῦ κοντιλοφόρου ἀπ' τὴ μῆτη του σ' αὐτὸ του κ' ἀπὸ κετὶ στὰ μαλλιά του γιὰ νὰ τὴν καθορίσῃ...

Ἐπειτὰ συνέχισαν πάλι τὸ γράμμα:

«...Κ' ἐν πεθάνῃ ἡ μάννα σου, γνιέ μου, ποὺς θὰ τῆς κλείσῃ τὰ μάτια και σὲ ποιοῦν θ' ἀφήσῃ τὴν εὐχὴ της; καὶ ποὺς θὰ τῆς σταυρώσῃ τὰ χέρια; Σὲ νοὶ θὰ μπαίνονουντὶ ἐραδιακό μας, πεντάγενοι ἰδῶ μέσα θ' ἀλωνίζον... Γιὰ νὰ φύγῃς, παιδάκι μου...»

— Φλουρὶ μὲ σὺρά δὲ νὰ σοῦ φέρῃ και θὰ σὲ στολίσῃ σὰν βασίλισσα... τὴν διέκοψε πάλι ὁ Νικηφόρος. Θὰ ἰδῆς οὐ τελετήδες τότε, κοκκώνα Μυρσινιώ, ποὺς τὸ κακάρι και τὴ χάρι σου!...

Τὸ γράμμε ἀκόμα γιὰ τὴ γίδα ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσε...

— Τὴ Λόντρα και τὴ Βενετὰ μ' ὄλα τὰ καλοῦδια της νὰ μοῦ φέρῃ, δὲν τὰ θέλω... Δὲ βαστῶ πετὶ τὸ μῦθο χωρισμοῦ... Γιὰ νὰ φύγῃ; θρηγολόγησε ἡ κοκκώνα Μυρσινιώ και τελείωσε τὰ λόγια της μ' ἕνα τετράστιχο:

Ἐμίσηδες κ' ἡ γειτονιά γίνηκε ἔρημοτη...

Ἐλα, παιδί μου, γρήγορα πάλι νὰ νοστήμῃς...

«Τώρα ποῦγιναν τὰ ροδάκινα, τώρα ποῦ τὰ δαμάσκηνα μελώσα, ἐσὺ λείπεις, γνιέ μου κ' ἀφίντη μου. Ἐλείπεις ἐσὺ κ' ἐλάθη ὁ στυλὸς τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνθίσαν τ' ἀπρολούουδα στὴν αὐλὴ, ποὺ τὰ πόσιζες μὲ τὰ ἴδια τὸν τὰ χέρια, κ' ἔνοιξαν τ' ἄσπρα του; τὰ φύλλα, σὰν μεγάλα μάτιν ποὺ κιντᾶν και δὲ σὲ βλέπουν, παιδάκι μου... Ἡ γνιότα σπυραίνε πάντα και κἀθετα, σὰν νὰ σ' ἀναζητᾶει, στὴν ἴδια κώχη δπου ἦν εἶγες μαθημῆν, και τὴν τὰ γίγεις... Ἡ ἀγουζὶς; γλὸ καναν και γίνηκαν σταφύλια και σὲ ἀποζητοῦν νὰ τὰ τραγῆσῃς. Τὰ θύσσινα και τὰ κεράσια τάφαγαν τὰ πουλιά και τὸ περικοκλάδι ἀβέβηκε ὡς τὰ κρεμμύδια εἰχροντας ἴσκιο στὸ σπιτί και δροσιὰ και σὺ λείπεις, κερδοῦλα μου!... Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸ σπιτί τὶ ὄραϊο ποῦγινε... Βάψαμε τὰ παρῆτρα κ' ἄσπρισαμε τοὺς τοίχους...»

«Δὲν τὴ θυμᾶσαι παιδί τὴ μανοῦλα σου, τὸ σπιτί σου δὲν τὸ λυπάσαι; Γ' αὐτὸ παιδεύεταν τόσο καιρὸ νὰ σ' ἀναστήσῃ, γιὰ νὰ σὲ χαιρώνται τὰ ξένα...»

Ὁ κύριος Νικηφόρος, ὁ ἀντικερυνὸς «διαφοροπώλης».

Στὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς ἡ κοκκώνα Μυρσινιώ παρῆκαλέσε τὸ Νικηφόρο νὰ γράψῃ ἕνα δίστιχο:

Ὅταν ἰδῆς τὰ νιφίλια νῆχρονται μονηλομένα,

μὸυ περισεῦον οἱ καῦμοὶ και στέλνω σου και σένα...

Και συνέχισαν ὄστερα πάλι:

«Ἄχ, γιὰ νὰ φύγῃς τὸ ἔρημα τὰ ξένα γιὰ τὸ μαῦρο τὸν παρὰ!... Τ' ἰμοῦ ζήτησες τῆς στωχῆς και δὲν σοῦ τόνανα ἀμείσως; Ἡ ἀγάπη τῆς μάννας σοῦλεινε ἡ τοῦ σπιτιοῦ ἡ γλῶσσα!»

Τὰ μάτια μου, παιδάκι μου, ἂν ἦθε μοῦ γράψῃς.

Ἐβγαίνα και σοῦ τᾶλινα νὰ μὴ μοῦ ταξιδιέψῃς...

Ἐτοὶ τὸ γράμμα τραβοῦσε τοῦ μᾶφου...

Τὸ γράμμε ἀκόμα γιὰ τὴ γίδα, ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσε, ποὺ κάθε μέρα σὰν εὐχὴ Θεοῦ τὸ γλῆκο της γάλα τοῦς δίνει ἀφρισμένο. Ἡ γειτόνισσα κ' ἡ γειτονοπούλες τῆς ρωτᾶν πότε θαρθῇ ὁ γιὸς της κ' αὐτὴ δὲν ἔχει τί νὰ τοῦς ἀπαντήσῃ. Ἐτοὶ τῆς ἔρχεται νὰ πουλήσῃ τὸ σπιτί της γιὰ ἕνα κομπᾶ ψωμί και νὰ πᾶν νὰ τὸν βοθῇ. Ἐσεῖ θὰ μείνῃ κανένα πρωὶ ἀπ' τὴν καρδιά της. Δὲν τὴν πονεῖ τὴν μανοῦλα του; Γιὰ νὰ δὲν ἀποφασίσει ναρθῇ; Μὴν ἦμε τὸ νερὸ τῆς λημονιάς, μὴν τὸν ἐμάγεψαν τὰ ξένα;

Κ' ἡ κοκκώνα Μυρσινιώ σιγανωτραγουθῆσε πονεταὶ τὰ παρῆκατὸ τετράστιχο:

Σὲ λαχταρῶ, παιδάκι μου, μὰ τί μπορῶ νὰ κέρω, ποῦναι τὰ μίλλια θάλασσα και δὲν μπορῶ νὰ δερῶ

Ἐνας παλιὸς μακαντάσης τοῦ κύριου Νικηφόρου, ποὺ ἔχεται...

Ἐβουρξοῦσαν πετὶ τὰ μάτια της και πνίγηκε ἡ φωνὴ της. Ὁ Νικηφόρος τ' ἄφησε πετὶ κ' αὐτὸς τ' ἀστείτα:

Ἐλεγε κ' αὐτὸς μανοῦλα ποὺ τὸν ἀνάθρεψε μὲ τὸ μῶσκο και πέθανε χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ και νὰ τὸν γλικοφιλήσῃ... Πᾶει μικρᾶ

